

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Michala Bobka v právní věci žalobce: **PHARMAWEX s. r. o.**, se sídlem Novoměstská 960, Chrudim, zastoupen Mgr. Danielem Bartošem, advokátem se sídlem Bílinská 1, Ústí nad Labem, proti žalované: **Česká obchodní inspekce**, se sídlem Štěpánská 44, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2021, č. j. ČOI 114270/21/O100/2700/Bal/Št, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 3. 2023, č. j. 31 A 40/2021 - 70,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Inspektorát České obchodní inspekce Královéhradeckého a Pardubického kraje rozhodnutím ze dne 20. 7. 2021 zčásti odmítl poskytnutí informací požadovaných v žádosti žalobce ze dne 28. 4. 2021, neboť v příslušné části se jednalo o požadavek na poskytnutí neexistující informace.

[2] Žádost o informace (dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím) se týkala oznamovatelů podnětů, na jejichž základě oblastní inspektorát ČOI zahájil kontrolu zaměřenou na respirátory PHARMAWEX R01, které žalobce distribuoval spotřebitelům. Žalobce konkrétně žádal o poskytnutí informací, *„zdali se jedná o oznamovatele, kteří jsou podnikateli, či zda-li jednali za právnickou osobu – podnikatele, případně, zda-li mají vazby na podnikatele, tj. na subjekt podnikající v distribuci, dovozu, anebo výrobě zdravotnických ochranných pomůcek, včetně sortimentu souvisejícího s respirátory a ochrannou dýchací cest.“*

[3] Žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí oblastního inspektorátu rozhodnutím ze dne 3. 9. 2021, které původně označil nesprávným číslem jednacím. Rozhodnutím ze dne 7. 9. 2021 opravil chybu na správné č. j. ČOI 114270/21/O100/2700/Bal/Št.

[4] Tomu se žalobce dále bránil žalobou ke Krajskému soudci v Hradci Králové, který ji však shora označeným rozsudkem zamítl.

[5] Ze správního spisu zjistil, že žalobce se 18. 2. 2021 dotázal oblastního inspektorátu ČOI, kdo byl oznamovatelem podnětů učiněných proti jeho osobě. Inspektorát dne 23. 2. 2021 poskytl žalobci jména osob, které souhlasily se sdělením svých údajů, ve zbytku odmítl uvedenou žádost o poskytnutí informací rozhodnutím ze dne 23. 3. 2021. Žalobce v reakci na toto rozhodnutí podal dne 28. 4. 2021 k oblastnímu inspektorátu ČOI *„stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace a žádost o poskytnutí informací“*. V uvedeném podání nejprve polemizoval se závěry, k nimž inspektorát dospěl v rozhodnutí ze dne 23. 3. 2021. V závěru podání pak navrhl, aby ústřední ředitel ČOI zrušil napadené rozhodnutí a přikázal povinnému subjektu poskytnout žalobci požadovanou informaci. Dále požádal, aby mu byla rovněž poskytnuta informace, *„zdali se jedná o oznamovatele, kteří jsou podnikateli, či zda-li jednali za právnickou osobu – podnikatele, případně, zda-li mají vazby na podnikatele, tj. na subjekt podnikající v distribuci, dovozu, anebo výrobě zdravotnických ochranných pomůcek, včetně sortimentu souvisejícího s respirátory a ochrannou dýchací cest.“*

[6] Oblastní inspektorát ČOI vyhodnotil citovaný text jako novou žádost o poskytnutí informací. S tímto postupem se krajský soud ztotožnil. Ze správního spisu sice plyne, že žalobce se původně dotazoval, které konkrétní subjekty podaly podněty k ČOI (viz žádost o informace ze dne 18. 2. 2021), dne 28. 4. 2021 však podal novou žádost o informace s odlišně vymezeným předmětem, což je zřejmé jak z označení podání žalobce z uvedeného dne, tak z jeho obsahu. Za této situace dle soudu žalovaný správně odmítl poskytnutí požadovaných informací s odkazem na § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, dle kterého povinnost poskytovat informace se netýká vytváření nových informací.

[7] Soud dále neshledal, že by z rozhodnutí povinného subjektu ze dne 20. 7. 2021 vyplývalo, že dle oblastního inspektorátu ČOI předmět žádosti nespadá do jeho působnosti. Dané rozhodnutí není nesrozumitelné, naprosto jasně z něj plyne, jaký je důvod odmítnutí žádosti.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

pokračování

[8] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[9] Předně uvedl, že se na základě jím podaných žádostí domáhal sdělení, které konkrétní subjekty na něj podaly podněty. Měl za to, že jde o neoprávněné uplatňování praktik konkurenčního boje konkrétní podnikající právnickou osobou. Správní orgán však stěžovateli sdělil pouze jména a příjmení těch fyzických osob, které k tomu poskytly svůj souhlas. Název, ani jiné označení dané právnické osoby, žalovaný neposkytl.

[10] S tímto výkladem stěžovatel nesouhlasil a trval na poskytnutí dané informace. Jeho hlavním zájmem jednoznačně zůstalo získání identifikačních údajů konkrétních oznamovatelů, důraz byl přitom kladen na oznamovatele, který je právnickou osobou, a to s ohledem na podezření na nekalé praktiky. Podle stěžovatele nebylo vzhledem k tomu, že se jedná o právnickou osobu, zapotřebí, aby byl dán souhlas se sdělením údajů, které se zapisují do veřejného rejstříku. Stěžovatel považuje za vadu řízení, která mohla zapříčinit nezákonnost navazujících rozhodnutí, že se správní orgán nezabýval podstatou věci (sdělením názvu či jiného označení právnické osoby v postavení oznamovatele). To však soud nezkoumal. Soud měl naopak za to, že správní orgán správně rozhodl pouze o „*nové žádosti*“.

[11] Stěžovatel namítl, že není jasné, jak mohl soud k takovému závěru dospět; z obsahu žádosti vyplývá totiž opak. Napadený rozsudek tak nemá oporu ve spisu, jde o podstatnou vadu řízení. Dále má stěžovatel za to, že napadený rozsudek je nesprávný i proto, že se soud ztotožnil se závěry vyjádřenými v rozhodnutí inspektorátu ze dne 20. 7. 2021, č. j. ČOI 93254/21/2700. Jako důvod neposkytnutí informací byla označena skutečnost, že žádost se údajně týká požadavku na poskytnutí neexistující informace, tedy směřuje k vytvoření nové informace, což nemůže být pravda.

[12] Rovněž uvedl, že není zřejmé, na základě jakých skutečností dospěl soud k závěru, že odůvodnění neposkytnutí informací je v tomto směru srozumitelné a dostatečné. Je přitom zjevné, že se správní orgán žádostí dostatečně nezabýval a svůj postup řádně neodůvodnil. Podle stěžovatele je naopak jednoznačné, že po celou dobu bylo jeho cílem získání identifikačních údajů podatele podání č. j. 28672/21/2700. Pokud se tedy správní orgán touto žádostí nezabýval, nemůže být neposkytnutí informací z povahy věci srozumitelné a odůvodněné. Věcí se nezabýval ani soud. Stěžovatel poukázal také na to, že v rámci rozhodnutí správní orgán prvního stupně odkázal i na další důvod odmítnutí žádosti, a to, že předmět žádosti nespadá do oblasti jeho působnosti; touto skutečností se žalovaný nezabýval.

[13] Současně se neztotožnil ani se závěrem stran důvodu odmítnutí žádosti o poskytnutí sdělení, zda jsou někteří z oznamovatelů podnikateli, potažmo zda jednali za právnickou osobu – podnikatele, nebo zda mají vazby na podnikatele, kteří podnikají v dotčeném oboru. Podle stěžovatele tyto údaje mohly být při podání podnětu sděleny samotným oznamovatelem. S touto námitkou se nevypořádal ani žalovaný, ani soud. Pokud soud dospěl k závěru, že v daném případě byly naplněny podmínky pro odmítnutí žádosti, spočívá napadený rozsudek na nesprávném právním posouzení věci ve spojení s nesprávnými skutkovými zjištěními.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na důvodnosti a správnosti své argumentace uvedené v napadeném rozhodnutí, které ostatně přitakal i krajský soud v napadeném rozsudku; navrhl proto zamítnutí podané kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Soud nejprve ověřil splnění zákonných podmínek řízení o kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) přípustná. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že **není** důvodná.

[16] Kasační soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. Stěžovatel namítl, že se krajský soud (a též žalovaný) nedostatečně zabýval jeho žalobní argumentací. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že správní soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci účastníka a tu obsáhle vyvracet. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné tedy je, aby se soud ve svém rozhodnutí zabýval všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33, či rovněž nález ÚS ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08). Uvedeným kritériím napadený rozsudek i jemu předcházející rozhodnutí žalovaného plně vyhovuje. Rovněž není vadou, pokud se krajský soud ztotožní se závěry žalovaného, pokud tento svůj závěr náležitě odůvodní; tak, jak tomu je v nyní souzené věci. Krajský soud se neomezil pouze na všeobecný souhlas s argumentací žalovaného, ale naopak se námitkami žalobce podrobně zabýval.

[17] Nejvyšší správní soud rovněž zdůrazňuje, že řízení o kasační stížnosti není pokračováním řízení o žalobě, ale je samostatným řízením o mimořádném opravném prostředku za procesní situace, ve které řízení před krajským soudem již bylo pravomocně skončeno. Nejvyšší správní soud přezkoumává rozhodnutí a postup krajského soudu, stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351, odst. 140 a judikatura tam citovaná). I dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, je žalobce povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Tyto závěry rozšířeného senátu lze plně vztáhnout i na formulaci důvodů kasační stížnosti s tím, že důvody musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (shodně viz rozsudek ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58).

[18] Veden výše uvedenými závěry judikatury posoudil kasační soud uplatněné kasační námitky následovně. Předmětem sporu v nyní souzené věci je především posouzení, o jakou konkrétní informaci stěžovatel žádal a zda na ní dostal odpověď.

pokračování

[19] Kasační soud ze správního a soudního spisu zjistil následující skutečnosti. Dne 18. 2. 2021 se stěžovatel dotázal oblastního inspektorátu ČOI „*kdo byl oznamovatelem podnětů*“. Inspektorát dne 23. 3. 2021 poskytl žalobci jména osob, které souhlasily se sdělením svých údajů, ve zbytku uvedenou žádost odmítl. Žalobce v reakci na toto rozhodnutí podal dne 28. 4. 2021 k oblastnímu inspektorátu ČOI „*stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace a žádost o poskytnutí informací*“. V uvedeném podání nejprve polemizoval se závěry, k nimž inspektorát dospěl v rozhodnutí ze dne 23. 3. 2021. V závěru podání pak navrhl, aby ústřední ředitel ČOI zrušil napadené rozhodnutí a přikázal povinnému subjektu poskytnout žalobci požadovanou informaci. Dále požádal, aby mu byla rovněž poskytnuta informace, „*zda-li se jedná o oznamovatele, kteří jsou podnikateli, či zda-li jednali za právnickou osobu – podnikatele, případně zda-li mají vazby na podnikatele, tj. na subjekt podnikající v distribuci, dovozu, anebo výrobě zdravotnických ochranných pomůcek, včetně sortimentu souvisejícího s respirátory a ochrannou dýchacími cestami*“, přičemž následně upřesnil svou žádost tak, že „*Povinný subjekt tak o oznamovateli zjistí například, zda je podnikatelem, a to už s ohledem na tzv. fikci podnikatele ve smyslu ust. § 421 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OZ“), tj. na základě údaje u kterého krajského soudu (popř. Městského soudu v Praze) je oznamovatel zapsán do obchodního rejstříku, případně též s ohledem na domněnku podnikatele ve smyslu § 421 odst. 2 OZ, tj. obecně ve smyslu, zda je dané osobě přiděleno IČO.*“, a dále: uvedl, že *přesně v tomto rozsahu*“ o informace žádá.

[20] V rozhodnutí ze dne 20. 7. 2021, č. j. ČOI 93209/21/2700, správní orgán I. stupně žalobci sdělil, že eviduje celkem 12 podnětů, z nichž 11 podaly fyzické osoby (jako spotřebitelé), jejichž identita byla sdělena již v předchozích sděleních (6 subjektů). Dále sdělil, že jeden oznamovatel dal podnět jako zástupce právnické osoby vykonávající podnikatelskou činnost (podání čj. 28672/21/2700) v oboru reality, finanční a právní služby. Dle výpisu z veřejně dostupné databáze nemá uvedeno jako předmět podnikání ani činnosti žádné informace, které by nasvědčovaly podnikání v žalobcem požadované oblasti (tj. distribuce, dovoz nebo výroba zdravotnických ochranných pomůcek včetně sortimentu souvisejícího s respirátory a ochranou dýchacích cest). V části „... a dále žádáme, aby rovněž byla poskytnuta informace ... *zda-li se jedná o oznamovatele, kteří jsou podnikateli, či zda-li jednali za právnickou osobu - podnikatele*“, a „... příp. *zda-li mají vazby na podnikatele, tj. na subjekt podnikající v distribuci, dovozu anebo výrobě zdravotnických ochranných pomůcek včetně sortimentu souvisejícího s respirátory a ochranou dýchacích cest*“, proto žádost odmítl z důvodu, že v této části se jedná o požadavek na poskytnutí neexistující informace, resp. směřuje k vytvoření nové informace (s odkazem na § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím). Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 9. 2021, čj. 114270/21/2700/2700/Bal/Št, zamítl.

[21] Pro úplnost lze dodat, že stěžovatel současně v rámci odvolání ze dne 4. 8. 2021 proti rozhodnutí ze dne 20. 7. 2021, čj. ČOI 93254/21/2700, požádal o poskytnutí informace o oznamovateli (podateli) podnětu ke kontrole (jeho identifikaci), který jednal jménem právnické osoby. Tuto žádost správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 12. 1. 2022, čj. ČOI 5255/22/2700, odmítnul, což následně aproboval žalovaný v rámci rozhodnutí ze dne 10. 3. 2022, č. j. ČOI 34157/22/O100/Bal/Št, sp. zn. ČOI 19916/21/2700; žalobu následně zamítl krajský soud rozsudkem ze dne 30. 11. 2022, č. j. 30 A 35/2022 - 5. Tento rozsudek však není předmětem přezkumu v nyní souzené věci.

[22] Kasační soud tedy s ohledem na výše uvedená skutková zjištění plně souhlasí se závěrem krajského soudu, že žalovaný a před ním správní orgán I. stupně postupovali zcela správně, pokud rozhodli o žádosti stěžovatele ve znění jeho žádosti ze dne 28. 4. 2021 (včetně jejího doplnění). Z obsahu spisu je zřejmé, že o přesnou identifikaci podatele podnětu se žalobce pokusil svou žádostí ze dne 18. 2. 2021 a následně znovu podáním ze dne 4. 8. 2021. Protože mu požadované informace nebyly sděleny (zcela), pokusil se nyní posuzovanou žádostí zjistit, zda se jedná o osoby v určitém postavení (viz vymezení dané žádostí). Ostatně tomu odpovídá i upřesnění této žádosti, jak na něj upozornil kasační soud shora.

[23] Předmětem nyní řešené věci je tak dále posouzení správnosti závěru krajského soudu, který aproboval závěr žalovaného o odmítnutí žádosti stěžovatele s odkazem na § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Předmětem přezkumu v nyní souzené věci naopak není posouzení správnosti závěru povinného subjektu v rozhodnutí ze dne 23. 3. 2021 ani rozhodnutí ze dne 12. 1. 2022, o kterých bylo vedeno samostatné řízení (tj. neposkytnutí identifikačního údaje podatele podnětu – právnické osoby). Zcela mimoběžná s předmětem nyní řešené věci je proto argumentace v této části kasační stížnosti, stejně jako tvrzení o jeho snaze o „*získání identifikačních údajů konkrétních oznamovatelů*“. Tato argumentace je v rozporu jak se samotným zněním posuzované žádosti, tak i s jejím doplněním; v něm stěžovatel výslovně uvedl, že „*nikdy nepožadoval poskytnutí osobních údajů oznamovatelů, požadoval pouze informaci „zda-li se jedná o oznamovatele, kteří jsou podnikateli, či zda-li jednali za právnickou osobu – podnikatele*“. Krajskému soudu proto nelze vytknout, že se otázkou (ne)poskytnutí identifikačních údajů podatelů podnětů nezabýval, stejně tak jako aplikací § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím na nyní projednávanou věc (k tomu též viz bod 23 tohoto rozsudku).

[24] Jak již soud uvedl výše, požadované informace povinný subjekt stěžovateli neposkytl s odkazem na § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím; dle tohoto ustanovení povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací. S tímto závěrem se ztotožnil i krajský soud (viz kupříkladu bod 26 napadeného rozsudku). Stěžovatel v kasační stížnosti nesouhlasí s tím, že by po povinném subjektu požadoval vytvoření nových informací.

[25] Při posouzení této námitky soud vycházel ze své ustálené judikatury; v rozsudku ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 107/2011 - 70, publikovaném pod č. 2493/2012 ve Sbírce NSS, vyslovil, že „*Povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací (§ 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím). Toto ustanovení bylo do uvedeného zákona včleněno zákonem č. 61/2006 Sb. V důvodové zprávě k této novele se uvádí: „Povinný subjekt je povinen poskytovat pouze ty informace, které se vztahují k jeho působnosti, a které má nebo by měl mít k dispozici. Naopak režim zákona o svobodném přístupu k informacím nestanovuje povinnost nové informace vytvářet či vyjadřovat názory povinného subjektu k určité problematice. Toto ustanovení nemá v žádném případě sloužit k nepřiměřenému zužování práva na informace, má pouze zamezit žádostem o informace mimo sféru zákona – zvláště časté jsou v této souvislosti žádosti o právní analýzy, hodnocení či zpracování smluv a podání – k vypracovávání takových materiálů nemůže být povinný subjekt nucen na základě své informační povinnosti, neboť taková úprava by byla zcela proti původnímu smyslu tohoto institutu. Pokud má být taková povinnost stanovena, musí*

pokračování

tak učinit zvláštní zákon samostatnou úpravou (např. § 139 zákona č. 500/2004 Sb.). Naopak, pokud již povinný subjekt určitý dokument vypracoval a má tedy informace k dispozici, je povinen ji poskytnout. Podobně nebrání toto ustanovení vyhovět žádostem o výtahy z databází či části dokumentů“.

[26] Lze shrnout, že všechny tři okruhy situací upravené v § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím v sobě zahrnují požadavek na vytvoření nové informace. Ve všech těchto případech tedy nastává specifická situace, v níž žadatel požaduje určitou informaci, která se sice pojmově vztahuje k působnosti povinného subjektu, avšak v okamžiku podání žádosti neexistuje, resp. neexistuje v žadatelem poptávaném stavu, a žadatel se výslovně nebo implicitně domáhá jejího vytvoření [pokud by z obsahu žádosti vyplývalo, že informace v době podání žádosti měla dle mínění žadatele existovat, např. názor již měl být v minulosti utvořen a zaznamenán, pak žádost nebude možné podřadit pod § 2 odst. 4 (srov. též rozsudky ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010 - 86, a ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 107/2011 - 70)].

[27] Konečně v rozsudku ze dne 20. 10. 2011, č. j. 6 As 33/2011-83, Nejvyšší správní soud jednoznačně vyslovil, že povinný subjekt poskytne pouze informace, které v okamžiku doručení žádosti o poskytnutí informace povinnému subjektu reálně existují a které má povinný subjekt k dispozici. Skutečnost, že povinný subjekt požadovanými informacemi nedisponuje a není ani povinen jimi disponovat, je objektivním důvodem znemožňujícím vyhovění žádosti o poskytnutí takové informace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67).

[28] Uvedenou námitkou se podrobně zabýval již krajský soud, který podrobně popsal postup povinného subjektu v této věci (viz body 28 a následující napadeného rozsudku); následně uzavřel, že podatelé podnětů stěžovatelem požadované informace povinnému subjektu sami nesdělili a informační systémy ČOI zjišťování podnikatelských vazeb neumožňují. Povinný subjekt tak neměl žádné nástroje, jak požadované informace zjistit. Výjimku tvořil podatel podnětu – právnická osoba, která se zaměřovala na oblast realit, finanční a právní služby – což povinný subjekt stěžovateli sdělil. Rovněž již správní orgán prvního stupně stěžovateli sdělil (viz strana 4. rozhodnutí ze dne 20. 7. 2021), že u podatelů podnětu fyzických osob nedisponuje informacemi o jejich bližší identifikaci (datum narození, IČO apod.) a požadované informace proto sdělit nedokáže.

[29] Kasační soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek ze dne 8. 10. 2015, č. j. 5 As 24/2015 - 36, dle kterého „*povinný subjekt musí zejména řádně odůvodnit, z jakých důvodů požadovanými informacemi nedisponuje, resp. disponovat ani nemůže, a na základě jakých skutečností dospěl ke zjištění, že požadované informace nemá (např. zda je vyhledával ve svém informačním systému, v archivu apod.)*“. Těmto požadavkům rozhodnutí povinného orgánu vyhovuje, ostatně již krajský soud odkázal na záznam o úkonech pracovníka povinného subjektu ze dne 19. 7. 2021, dle kterého příslušný pracovník povinného subjektu nahlédl jednak do obchodního rejstříku, jednak do informačních systémů a databází ČOI a zjišťoval, zda systémy umožňují dohledání podnikatelského zaměření a podnikatelských vazeb podatelů podnětů – dospěl přitom k přezkoumatelnému a zcela odůvodněnému závěru, že nikoliv.

[30] Se stěžovatelem nelze souhlasit ani v tom, že se krajský soud nezabýval tím, že požadované informace mohli o sobě podatelé podnětu poskytnout v rámci svých podnětů. Krajský soud v bodě 29 napadeného rozsudku výslovně uvedl, že ze správního spisu, obsahujícího tyto podněty, dané informace zjistit nelze. Na to stěžovatel nijak konkrétně již nereaguje, pouze znovu opakuje svou již dříve uplatněnou námitku, aniž by však jakkoliv reflektoval (resp. konkrétně napadl) její vypořádání v napadeném rozsudku. S argumentací krajského soudu však kasační soud souhlasí. Lichá je též opakující se námitka nevypořádání námitek stěžovatele souvisejících s § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím; o uvedené ustanovení zákona se totiž napadené, ani jemu předcházející rozhodnutí neopírá. Povinný subjekt jej zmínil pouze v rekapitulaci předchozího rozhodnutí, které žalovaný následně zrušil a vrátil správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení.

[31] I stran opakovaného poukazu na označení stěžovatele za „obviněného“ v rozhodnutí povinného subjektu kasační soud souhlasí s krajským soudem, že toto pochybení nemá žádný vliv na zákonnost napadených rozhodnutí a jedná se o zřejmou chybu.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatele důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[33] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

[34] Nejvyšší správní soud zároveň rozhodl o vrácení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti ve výši 5000 Kč, který byl stěžovatelem uhrazen dvakrát. Stěžovatel celkem ve dvou platbách uhradil na soudním poplatku částku 10 000 Kč, přičemž v částce 5 000 Kč byl tento uhrazen nadbytečně a zřejmě omylem. Soudní poplatek bude vrácen ve lhůtě 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. května 2024

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu